

Over poepende truckers die verdwalen

Als daar muziek voor is, wil ik die horen:
ik wil muziek voor oude mensen, die nog krachtig zijn,
en omgeploegd met lange, diepe voren
en ongelovig. Die de wellust en de pijn
nog kennen. Die bezaten en verloren.
En als er wijsheid is, die geen vermoeidheid is,
en helderheid, die geen versterving is,
wil ik die zien, wil ik die horen.
En anders wil ik zot en troebel zijn.

Vasalis, *Vergezichten en gezichten* (1954) /
Janne Schra & Noordpool Orkest (2017)

Augustus 2021, aan de voet van Val Grande, in het uiterste noorden van Piemonte. Ik loop een slecht geasfalteerde, steile weg omhoog. Strava zegt dat er ergens ook een wandelpad door de bossen moet zijn, maar dat is gelogen. Na drie kwartier kom ik aan bij een fonteintje, ik lurk aan de kraan en kijk om me heen. Lieflijke huisjes her en der, maar er is niemand, niet eens een blaffende hond in de verte, alleen een zwarte specht die met veel kabaal overvliegt, en waarschijnlijk zegt dat ik 'm moet smeren. Dit zou een prima plek zijn om me af

te vragen wat ik hier eigenlijk doe, in mijn eentje tussen deze verdwaalde berghuisjes in de bossen boven een slaperig dorpje. De vraag komt niet, ik voel me hier niet alleen, niet verloren of unheimisch. Ik voel me hier thuis.

Ik loop verder en kom op een kleine alp. De weide is omgeven door een paar oude kastanjabomen, wat aangeplante dennen en in hun schaduw een veld krullende varens. Rondom een huis met een oud stenen stalletje ernaast groeien volhardende sedumplantjes met felroze bloemetjes die kennelijk geen liefde en zorg nodig hebben, alleen maar wat zon. Ik ga zitten in het hoge gras, stop een stuk brood met pecorino in mijn mond en kijk in de verte. Je zou hier maar wonen, gaat het door mijn hoofd. Hoe zou mijn leven eruitzien als er veel meer bergen in zouden zitten? Wat als de bergen geen vakantie waren, maar thuis? Naast de sedum stel ik me struiken voor van tijm, rozemarijn en salie, een perenboompje misschien, wat bessen en boontjes omhoogkringelend aan bamboestokken.

Als ik weer wakker word uit mijn dagdroom, verlaat ik het huis met de oude stal en gooi mijn rugzak weer over mijn schouders en volg het pad verder omhoog door een dichtbegroeid beuken- en berkenbos. Een saai stuk. Ik loop veel liever boven de boomgrens, waar je ver kunt kijken, zo ver dat je de lucht en de verste bergtoppen niet meer van elkaar kunt onderscheiden. Toch moet ik toegeven dat het lekker ruikt hier, naar herfst die zich verstoppt in de late zomer. Zoet, rot-tend blad. De saaiheid zorgt bovendien voor een cadans: een cadans van ademhalen, stappen zetten, op de juiste afstand voor me uit kijken, gedachteloosheid, tevredenheid – een cadans die ik nodig heb. De paden over steile richels op een bergkam blijven me vaak het best bij tijdens het bergwandelen, maar misschien zijn het wel de suffe, bomige stukken die me het meest brengen.

Na een tijd – het kan een halfuur zijn geweest maar ook an-

derhalf uur – kom ik op een zadel uit. COLLA BASSA, 1660M staat er op een half vergaen bordje. Ik zet nog een paar passen omhoog voor het open uitzicht, en schrik bijna van het machtige witte blok aan de horizon in de verte: de oostflank van het Monte Rosa-massief met uiterst rechts de Dufourspitze van 4634 meter hoog. De op één na hoogste top van Europa, voor het eerst beklommen in 1855. Wanneer ik mijn blik eindelijk weer richt op mijn directe omgeving zie ik om me heen ineens overal kleine, wilde frambozen. Het hele veld staat ermee vol. Rijp en zoet en zo vol van smaak dat ik concludeer dat ik nog nooit een framboos heb geproefd – niet echt.

Omdat ik me zo lang heb vergaapt aan de Monte Rosa en frambozen in mijn mond heb staan proppen, is het inmiddels gaan schemeren, terwijl ik door had willen lopen naar een *bi-vacco* verderop onder de Pizzo delle Pecore. Wat geeft het, ik heb een tentje bij me, ik slaap hier wel vannacht. Gek, hoe soms een plek in de bergen waar ik van plan ben te gaan slapen aanvankelijk zo willekeurig aandoet en me ongemakkelijk maakt: is dit vannacht mijn bed? En dat ik er na een klein moment, als ik me de plek heb eigen gemaakt door mijn matje uit te rollen, me er toch gelijk helemaal thuis voel en dat het voelt alsof het ineens mijn plekje is (en ik hoop dat er niet nog een andere wandelaar omhoogloopt). Er komt niemand; ik hoor zo nu en dan wat geritsel achter me in het bos, een hert of wild zwijn of een vos, misschien. De zon glijdt over de toppen in de verte; de roze-oranje kartelranden krijgen een aai over de bol voor het slapengaan. Ik kruip mijn tent in en rol me op in mijn slaapzak. Het zou een prima moment zijn om me eenzaam te voelen, maar dat gebeurt niet.

Midden in de nacht barst recht boven mij een oorverdovend gekraak los, alsof iemand de lucht boven me openrijt. De donderslag trilt door de grond, door mijn lichaam. Welke idioot zet dan ook haar tent op midden op een zadel, op de meest open plek? Ik had beter moeten weten. De dromerige

avond met frambozengenot is ineens oneindig ver weg. Het gepieker begint terwijl ik de seconden tel tussen de flits en de donder. (Twee.) Moet ik de tent uit en ergens op mijn hurken gaan zitten? (Anderhalf.) Mijn wandelstokken en brandertje en ander spul waar metaal in zit verder weg leggen? Ik wil me niet uit de warmte ritsen, heb geen zin in kou en nattigheid. Gisteren was ik nog heerlijk alleen, maar nu mis ik iemand om tegenaan te kruipen, om tegen te zeggen: *die* knal was hard. Ik vertel mezelf dat er inmiddels meer seconden tussen zitten dan daarnet (vier), totdat er daadwerkelijk meer seconden tussen zitten, en ik uiteindelijk onrustig in slaap val.

Wanneer ik de volgende ochtend wakker word schijnt het zonnetje uitbundig op de tent, alsof er niets gebeurd is. Voor de berg is er ook niets gebeurd. Het blijft me verbazen hoe snel een berglandschap kan veranderen. Het ene moment is het een idyllische plek waar je tussen de wilde frambozen rondhuppelt, het andere moment bevind je je in boosaardig terrein. Het is makkelijk om metaforisch over de bergen te schrijven, over fysieke hoogteverschillen en persoonlijke pieken en dalen en wat al niet. Te makkelijk. En toch, het reso-neert met iets in mij: het grillige temperament van de bergen, hun allergie voor gematigdheid en voorspelbaarheid, en ook hoe komisch een storm achteraf overkomt wanneer je uit je tent gebrand wordt en er ineens geen wolkje in de lucht hangt. Dat spottende van de berg, ik heb er zo'n zwak voor.

Het wordt broeierig, de tent is een onaangenaam hete kas. Ik sleep mijn slaapmatje gauw naar buiten, zet de gasbrander aan om koffie te zetten en koekeloer wat rond. De tegenzin om over een paar dagen weer naar huis te moeten begint alweer op te borrelen. Maar wat voor tegenzin is het precies? Is het de reis? Of dat de zomer voorbij is? Of is het tegenzin in andere mensen, wil ik langer alleen zijn? Is het tegenzin in het werk dat ik doe? Is het tegenzin in een land zonder bergen, zonder rotsen, zonder zadels tussen frambozen waar je de tijd zo makkelijk verliest?

Te laat, ik ga te laat zijn voor mijn afspraak beneden op de alp bij de huisjes! Ik heb veel te lang staan treuzelen. Snel prop ik mijn spullen half opgevouwen, half verfrommeld in mijn rugzak en daal af. Strava suggereert weer ergens rechtsaf waar geen pad is, toch sla ik dit keer maar rechts af, want volgens de kaart kan ik er een flink stuk mee afsnijden. Uitglijdend op het steile pad dat geen pad is met takken die links en rechts tegen mijn gezicht zwiepen, kom ik een paar uur later bezweet aan op de kleine weide. Drie mannen staan in het hoge gras naast het huis met de sedumbloemetjes. ‘*Scusa per il ritardo!*’ zeg ik in mijn beste Italiaans. Ze glimlachen en zeggen iets terug, maar wat weet ik niet. Mijn beste Italiaans blijkt in deze regio weliswaar genoeg om mezelf verstaanbaar te maken, maar niet om het bergtaaltje van de lokale *Ossolani* te verstaan. Geeft niks, zegt het lichaam van de vriendelijke, bonkige man die me een ferme hand geeft; een man bij wie ik nog vaak aan de keukentafel zal schuiven in de jaren die volgen, om wiens gekissebis met zijn vrouw ik nog vaak zal lachen met zijn eigen zoon, de zachtaardige teddybeer die verderop naast het oude stalletje staat, en van wie ik op dat moment nog niet weet dat hij een goede vriend zal worden.

Na de koffie worden opnieuw handen geschud, en zie ik de vriendelijke, bonkige man denken: wat zou haar bezielen om dit huis te kopen? De bergen, zeggen mijn ogen. De bergen.